

РЕШЕНИЕ

№ 17699

гр. София, 23.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1224** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. М. И., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес] със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, чрез адв. Л. Такови и адв. М. К. срещу Заповед № 45 от 05.01.2025 г., издадена от полицейски инспектор Б. Н. З. в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 във вр. чл.171, т. 1, б, „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, като са развити в тази връзка лаконични доводи в жалбата. Моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание оспорващия, се представлява от адв. К., който поддържа жалбата и моли оспорения акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендира разноски за заплатена държавна такса.

Ответната страна – Б. Н. З. в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не изпраща представител. В депозираното по делото писмо, с което в съда е изпратена административната преписка, ответникът не е взел становище по същество на жалбата, но е направил възражение по реда на чл. 78, ал.5 от ГПК за прекомерност на сторените от страна на жалбоподателя разноски, в случай, че такива бъдат претендирани.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 45 от 05.01.2025 г., издадена от полицейски инспектор Б. Н. З. в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 във вр. чл.171, т. 1, б, „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН № 3398059/05.01.2025 г., че на 05.01.2025 г. в [населено място] водачът на МПС – К. М. И., управлявал л.а след употреба на алкохол, установено с техническо средство – Алкотест Дрегер 7510 инвентарен номер № 0392, с резултат 1,67 промила в издишания от водача въздух. Посочено е в АУАН, че на водача му е издаден талон за медицинско изследване № 311064 – Болница Св.А.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Срещу така издадения АУАН от страна на водача на МПС И. не е депозирано възражение.

По делото е представен протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта № 11 от 06.01.2025 г., от съдържането на който е видно, че след взети проби от лицето К. М. И., отговарящи на Наредба № 1/2017 г. на МЗ, МВР и МП за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни налози, е издадено заключение, че във взетите проби се доказва етилов алкохол в количество 1,61 промила

По делото са представени докладни записки изготвени във връзка установеното нарушение.

Приобщени като доказателствен материал по делото са и следните писмени доказателства: справка за нарушител/водач К. М. И., издадено НП № 25-4332-000211 от 23.01.2025 г., както и заповеди за компетентност на издателя на акта.

Приобщени са и всички други доказателства представени с административната преписка.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в [HYPERLINK "https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0" \l "p35325043" \t "_blank"](https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0) чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Целта на принудителната административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б "б" от ЗДвП е да се

постигне преустановяващ ефект спрямо деяние, съставляващо административно нарушение. В конкретния случай на оспорвания е съставен АУАН за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Предмет на настоящото производство обаче не е наличието или не на състав на нарушението, а наличието на материалните предпоставки по чл. 171, т.1, б "б" от ЗДвП за налагане на принудителната административна мярка. В тази връзка следва да се посочи, че доводите на жалбоподателя релевираны във връзка издадения АУАН и твърдените при идването му допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила са ирелевантни за настоящото производство.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди, цитирани по-горе в мотивите на решението, е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което неоснователен е доводът за нищожност на акта.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът и собственик на МПС К. М. И., управлявал л.а с наличието на алкохол в кръвта над 1,67 %, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, предвижда прилагане на ПАМ, за този който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС при наличие на алкохол в кръвта над разрешения размер на концентрация, установено по надлежния начин посочен в текста на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в

административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че жалбоподателката И., като водач на МПС е управлявал МПС с наличие на концентрация на алкохол в кръвта, установено с техническо средство Дрегер. Този факт не е оборен от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство. Напротив той се потвърждава и с оглед представения по делото протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта № 11 от 06.01.2025 г., от съдържанието на който е видно, че след взета проба от лицето К. М. И., отговарящи на Наредба № 1/2017 г. на МЗ, МВР и МП за реда за установяване употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни налози, е издадено заключение, че във взетите проби се доказва етилов алкохол в количество 1,61 промила.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и доколкото не е направено искане за присъждането на разноски от страна на ответника, съдът не дължи произнасяне в тази връзка.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. М. И., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес] ег.4, ап.15, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, чрез адв. Л. Т. срещу Заповед № 45 от 05.01.2025 г., издадена от полицейски инспектор Б. Н. З. в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ:

